

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. a. s.**, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 6 Ca 183/2005 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 4. 2006, č. j. 6 Ca 183/2005 – 72, odmítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 6. 2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2001, o částečném zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „P. P.“. Městský soud v Praze dospěl v odůvodnění usnesení k závěru, že žalobu podanou opětovně ve správním soudnictví poté, kdy byla tato Nejvyšším správním soudem odmítnuta a žalobkyně poučena o možnosti podat žalobu v občanském soudním řízení, je třeba považovat za žalobu samostatně podanou a lhůtu pro její podání je třeba počítat od doručení napadeného správního rozhodnutí. Městský soud v Praze konstatoval, že žaloba byla podána opožděně, a proto ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které namítala, že Městský soud v Praze odmítl žalobu projednat z čistě formálních důvodů, neboť nedovodil, že lhůta byla zachována v důsledku podání žaloby k Vrchnímu soudu v Praze, ačkoliv tak dovodit mohl. Podle stěžovatelky neodpovídá napadené usnesení principu materiálního právního státu, ani samotnému posláni soudnictví. Stěžovatelka zdůraznila správnost svého právního názoru na charakter přezkoumávaného správního rozhodnutí a apelovala na ústavně konformní interpretaci soudního řádu správního, který nebrání projednání žaloby stěžovatelky. Stěžovatelka připustila své procesní pochybení, kdy nepodala žalobu k soudu, který byl specifikován v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí žaloby, ale právní následky považovala za příliš tvrdé a odporující principům spravedlnosti, když byl nakonec potvrzen názor stěžovatelky, že napadené správní rozhodnutí je svým charakterem veřejnoprávní a mělo být projednáno ve správním soudnictví. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že jí přístup soudu přivedl do neřešitelné procesní situace, neboť jí odebral možnost dosáhnout změny napadeného správního rozhodnutí, což podle stěžovatelky znamená odepření spravedlnosti a porušení jejího práva na soudní

ochranu. Stěžovatelka navrhla, aby bylo napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost je dále nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že původní usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2003, č. j. 6 Ca 203/2003 – 27, kterým byla podaná žaloba odmítnuta pro nedostatek pravomoci soudů ve správním soudnictví, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2005, č. j. 4 As 20/2004 – 50. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zavázal Městský soud v Praze k posouzení včasnosti podané žaloby a konstatoval, že stěžovatelka nerespektovala poučení, které jí bylo dáno Nejvyšším správním soudem, a podala žalobu u Městského soudu v Praze, tedy ve stejné větvi správního soudnictví, v níž již jednou byla tato žaloba odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. V takovém případě nelze ovšem dospět k závěru, že stěžovatelka lhůtu pro podání žaloby neztratila.

Stěžovatelka postavila svou kasační stížnost na námitce, že lhůta pro podání žaloby byla zachována v důsledku podání žaloby u Vrchního soudu v Praze a při posuzování včasnosti žaloby měl Městský soud v Praze zvolit ústavně konformní výklad soudního řádu správního, který nebrání projednání žaloby.

Nejvyšší správní soud shledal, že podaná kasační stížnost je ve své podstatě pouze polemikou s právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2005, č. j. 4 As 20/2004 – 50, vydaném v této věci, kde jednoznačně vyhodnotil, že stěžovatelka lhůtu pro podání žaloby ztratila.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze napadeným usnesením rozhodoval znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, a stěžovatelka nenamítá, že Městský soud v Praze nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a dokonce sama s tímto názorem polemizuje, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou naplněny podmínky ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky podanou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 6 Ca 183/2005 – 72, v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval odstranitelnými vadami kasační stížnosti.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelku do této neřešitelné procesní situace nepřivedl jenom jí namítaný formální přístup soudu,

ale o možnost přezkoumání předmětného správního rozhodnutí se stěžovatelka připravila i sama tím, že nerespektovala závazné poučení obsažené v původním usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí žaloby.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu